

2. Запитуйте

— А що це у тебе за штучка у вушці?

Смішне біляве хлоп'я років п'яти всілося на стілець біля мене у кав'ярні й почало зухвало заглядати мені в ноутбук, де я щось писала в гугл-документах. Паралельно я міняла батарейки у слухових апаратах: зняла локатори, витягла старі, які розрядилися, вставила нові та вдягнула апарати на вуха.

Хлопчисько стежив за мною з роззявленим ротом. Потім наблизився до мене впритул і заглянув у вухо.

— А що це у тебе за штучка у вушці?

У його очах я прочитала непідробний інтерес. Такий інтерес буває тільки в дитинстві, коли ти пізнаєш світ так, ніби п'єш великими ковтками прохолодну воду спекотного літнього дня. Я згадала це почуття: коли тобі п'ять і ти дивишся навколо себе з широко розплющеними від здивування та захоплення очима. Коли не соромишся ставити мільйон запитань про те, як влаштовано світ, і не бачиш нічого дивного в тому, щоб підсісти до незнайомої людини і тицьнути їй пальцем у вухо.

— Арсенчику, не чіпай тьотю, — почувла я жіночий голос.

До нас підійшла красиво вбрана молода жінка: смугастий зелено-синій сарафан на широких бретелях, з-під яких виглядала яскраво-жовта, вирви око, футболка. На ногах — стильні босоніжки, взуті за останньою модою на шкарпетки. Біляве волосся зібране в недбалу дульку на маківці. Дуже схожа на хлопчиська. Мабуть, мама.

— Чому? Нехай чіпає, — засміялася я.

— Ну не знаю, — зашарілася жінка. — Яюсь непристойно питати таке в незнайомої людини.

— Чого це?

— А хіба ні? Це ж така вада... Про таке не говорять уголос. Краще не треба.

— Це слухові апарати, — я повернулася до Арсенчика і лагідно йому усміхнулася.

— Що це? — насупився він. — І навіщо?

— Розумієш, я погано чую. А ці штуки допомагають мені чути краще.

— Що чути?

— Тебе, наприклад. Та й загалом усіх людей. Це як з окулярами: люди, які погано бачать, носять окуляри. А люди, які погано чують, носять такі штуки у вухах.

— Зрозуміло. Я не знав, що таке є. Я думав, ти шпигунка, сидиш тут на секретному завданні.

Я засміялася. І подумала: як круто, що коли тобі п'ять, то можна пізнавати світ ось так — без гуглу та серіалів. І яка це насправді велика сила — бути допитливим і не боятися питати про те, що тебе цікавить. Бо коли питаєш, отримуєш знання. А знання — це теж велика сила кожного з нас.